

trakasserier og det taktiske spil om banehalvdele, og hvad ved jeg, der foregår her, jo interesseløst i forhold til, at vi i sidste ende skal finde ud af, om befolkningen står bag de her ting. Det er det interessante.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det var hr. Kent Kirk, der spurgte, om SF slet ikke forholdt sig til, hvad der skete på regeringskonferencen. Jeg tror nu nok, mit indlæg forholdt sig ganske præcist til, hvad der netop foregår på regeringskonferencen. Hvis vi snakker om fleksibilitet, som jeg har brugt en del tid på, så er min kritik jo sådan set, at det er os i Danmark, der bruger for lidt tid på det, de øvrige diskuterer. De øvrige skal jo nu have forbedret sig til en diskussion på mandag om fleksibilitet.

Fleksibilitet er jo noget, SF går ind for. Vi har jo oven i købet et program, der har det som hovedtema, et Europa i flere rum, men vi synes, det er underligt, at vi har en regering, der er så underlig bovlam i den her sag, ikke tænker tanker, når det jo rent faktisk er Danmark, der med undtagelserne kunne bidrage langt mere til diskussionen om, hvordan vi laver et fleksibelt EU. Det anser vi for helt afgørende vigtigt.

En anden sag, som diskuteres, er indflydelse til de nationale parlamenter, som jeg også har hørt hr. Kent Kirk har talt om. Det er en sag, vi virkelig har brugt kræfter på i SF, og vi har nogle klare bud på, hvad man kan gøre. Vi har ikke færdigdiskuteret det, men igen: Lad os da diskutere det i Danmark, så det ikke er sådan, at det kun er de andre, der har, hvad skal vi sige, dagsordenen, og nu nævnte jeg jo to dagsordener, som jeg går ind for. Jeg går ind for, at de nationale parlamenter skal styrkes, og det udspil, som regeringen har lavet, synes jeg ikke er godt nok på det punkt. Det er noget, vi må arbejde videre med. Det er noget, vi må komme med forslag om, ligesom vi må gøre det med hensyn til fleksibilitet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, jeg var så tilfreds med det svar, som hr. Holger K. Nielsen kom med på mit første spørgsmål til hr. Steen Gade. Det fremgik deraf helt klart, at SF ikke kunne drømme om at lade andre fortolke, i hvilket omfang de fire forbedringer blev overholdt eller ej, og derfor bekymrer det mig nu, at hr. Holger K. Nielsen i anden

omgang kommer op og siger som et etableret faktum, at regeringen har fjernet sig fra det nationale kompromis.

Hvad er det, regeringen har gjort? Som medlem af et regeringsparti og som meget aktiv europapolitiker og som varm tilhænger af det nationale kompromis er jeg da meget dybt bekymret over, at den ene af parterne i sagen, nemlig SF, synes, at regeringen har fjernet sig fra det nationale kompromis.

Er Danmark blevet medlem af ØMU'ens tredje fase?

Nej, vi er ej.

Har vi fået et fælles forsvar?

Nej.

Har vi fået et fælles politi?

Nej.

Er der kommet et unionsborgerskab, som vi er medlem af?

Nej.

Hvad er det, der er overtrådt, må jeg spørge hr. Holger K. Nielsen om. Jeg vil gerne vide det. Jeg vil gerne vide, hvad det er, jeg er skyldig i som medlem af et regeringsparti.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen det her er jo præcis vores fortolkning af det nationale kompromis. Og jeg synes, det er et bemærkelsesværdigt indlæg, der kommer her fra fru Elisabeth Arnold. Hvorfor brød forhandlingerne sammen? Det gjorde de netop, fordi vi ikke kunne få nogen forpligtende formuleringer på, at regeringen under regeringskonferencen vil arbejde på at fastholde undtagelserne.

Jeg ved da godt, at de ikke er ophævet endnu. Men det, vi diskuterede dengang, var jo, om man ville arbejde aktivt på at fastholde de danske undtagelser. Det kunne vi ikke få en formulering på, som var acceptabel for SF. Det ved fru Elisabeth Arnold. Der var det, vi sad og diskuterede til sidst. Det var det, der ikke kunne blive enighed om.

Det kunne vi da ikke fortolke på andre måder, end at regeringen ikke mener det her alvorligt. Jo, man kan også høre finansministeren tale om, at det bare er et spørgsmål om tid, før vi skal have det ophævet, og tale om de her store fordele, der er ved at komme ind i ØMU'ens tredje fase.

Alle de uklare meldinger fra regeringsmedlemmer i sammenhæng med, at det ikke var muligt at få nogle klare formuleringer på, om man står fast, gjorde, at vi ikke kunne blive eni-